

Chương 9

Tô Bạch Phong Đánh Đón Cân Nảo

Bảy người đều nghĩ thầm trong bụng:

- Không chừng đây là khách võ lâm qua đường lại gặp đúng lúc này!

Nhưng người kia vọt thẳng vào chỗ bảy người ngồi. Khi còn cách chừng năm trượng, y dừng bước lại chấp tay xá dài hô:

- Đả biến thiên hạ vô địch thủ!

Bảy người kia nghe bảy chữ này biết ngay là nhân vật của Triệu Phụng Hào gửi tới. Vì ngày trước Triệu Phụng Hào đến đầu núi này cũng hô lên bảy chữ đó.

Đạo nhân râu quăn hỏi:

- Các hạ! Xin các hạ cho biết có mối liên quan gì với Triệu Phụng Hào?

Người kia đáp:

- Tại hạ họ Tô tên Bạch Phong. Triệu lão gia là chủ nhân của tại hạ!

Đạo trưởng nghe nói đến hai chữ chủ nhân liền ồ lên một tiếng nói:

- Té ra các hạ là giác sư của Triệu gia. Tô Bạch Phong ngắt lời:

- Không phải. Tại hạ bất quá là kẻ làm công của Triệu lão gia.

Y vừa nói câu này bảy người kia kinh ngạc xuýt nữa bật lên tiếng la.

Tô Bạch Phong thủng thẳng nói tiếp:

- Đạo trưởng đây chắc là Mã đạo trưởng mà võ lâm thường khen là Thần Phong Kiếm tiên. Tệ chủ nhân mỗi khi nhắc tới kiếm pháp của Mã đạo trưởng là lại lộ vẻ băng khuâng thờ dài nói:

- Luyện kiếm là phải noi gương Mã Thiên Lý!

Mã đạo trưởng vẫn chưa bớt vẻ kinh ngạc nói:

- Tô huynh dạy quá lời!

Tô Bạch Phong quay lại ngó lão già mặt đỏ như gấc nói:

- Vị này đúng là Hắc Lâm đại hiệp rồi!

Chàng chấp tay thi lễ.

Lão già ngồi ở mé bắc tiến lên một bước ngắm nghía Tô Bạch Phong chấp tay nói:

- Tô đại hiệp cùng bọn tại hạ chưa từng quen biết, nhưng Triệu Phụng Hào đại huynh bạn tại hạ, đã nói chuyện với đại hiệp, vậy xin hỏi!

Tô Bạch Phong mỉm cười ngắt lời:

- Vị này hẳn là Giản đại hiệp!

Lão tên gọi là Giản Công Lâm.

Tô Bạch Phong xoay mình lại chấp tay thi lễ nói:

- Tô mỗ đến chậm một bước còn được gặp các vị y ước tới đây thật lấy làm hân hạnh...

Chàng đảo mắt ngó thấy một lão già lồi năm chục tuổi mà dường như Triệu Phụng Hào chưa nói tới không biết là ai. Chàng còn đang ngơ ngác thì Hắc Lâm hỏi ngay:

- Tô đại hiệp có biết vị này là ai không?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tô mỗ tuy chưa được gặp các vị bao giờ, nhưng tề chủ nhân đã mô tả diện mạo các vị, thoạt trông là biết ngay, chỉ còn vị này...

Hắc Luân ngắt lời:

- Chẳng dẫu gì Tô đại hiệp, tại hạ cũng mới biết vị này!

Rồi hẳn giới thiệu:

- Mã đạo trưởng thì Tô huynh đã nhận ra rồi. Còn vị này là Giản Công Lâm.

Vị đó là Ngốc Ứng Phương Cang huynh!

Lão vừa nói vừa trở vào lão già đầu trọc, Tô Bạch Phong chấp tay thi lễ.

Hắc Lâm trở vào lão già gầy khảnh kheo nói:

- Vị này là Diệp Văn Giang!

Lão già gầy đét mở mắt ra. Tô Bạch Phong thấy lão thần quang lấp loáng bụng bảo dạ:

- Triệu gia thường nói lão già họ Diệp này nội lực bền dai lắm, không nên nhìn lão lâu mà tổn hao sức lực.

Hắc Luân lại trở vào lão già mập ú nói:

- Vị này là Dương Vi, chắc Tô đại hiệp nhận ra rồi!

Tô Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Tô mỗ đã được nghe danh Dương đại hiệp là một quyền lực gia nổi tiếng, rồi đây có gặp xin nhẹ đòn cho!

Chàng biết ngày trước Triệu Phụng Hào bị Dương Vi đánh một quyền mà phải thất bại.

Dương Vi lẳng lẳng đáp lễ.

Hắc Luân lại trở vào lão già mặc áo trắng lối năm chục tuổi giới thiệu:

- Ngày trước Triệu đại hiệp ước hẹn hôm nay còn có Tiền Trọng Hợp đại huynh, nhưng theo lời Lục huynh đây thì Tiền huynh bất hạnh đã tạ thế từ hai năm trước nên y thay mặt phó ước. Lục huynh đây đại danh là Lục Kỳ Xương.

Tô Bạch Phong ủa một tiếng, đưa mắt nhìn Lục Kỳ Xương thở dài nói:

- Tiền đại hiệp đi trước một bước, không còn đến đây phó ước, Tô mỗ trong lòng rất lấy làm tiếc!

Lục Kỳ Xương tiến lên một bước nói:

- Lục mỗ cũng lấy làm tiếc không gặp được Triệu đại hiệp!

Tô Bạch Phong mỉm cười, đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân chấn động vì dường như đã gặp Lục Kỳ Xương ở đâu rồi, nhưng trong lúc thăng thốt chàng không nghĩ ra được.

Chàng liền hỏi:

- Xin hỏi Lục đại hiệp xưng hô Tiền đại hiệp bằng chi?

Lục Kỳ Xương hai mắt lấp loáng lạnh lùng đáp:

- Là chỗ bạn chơi!

Y nói câu này chẳng những Tô Bạch Phong kinh ngạc mà bao nhiêu người trong trường đều sửng sốt.

Nên biết cuộc ước hội này là mọi người đem cả thanh danh một đời ra để đánh cuộc. Vị nào không may qua đời rồi thì con cháu đi thay thế. Không ngờ Tiền Trọng Hợp lại ủy thác cho bạn phó ước, mà người bạn này lại chưa thấy tiếng tăm gì trong võ lâm.

Tô Bạch Phong bận tâm suy nghĩ mà không nhớ ra đã gặp Lục Kỳ Xương ở đâu! Chàng hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Chắc Lục tiên sinh là chỗ bạn chơi chí thân với Tiền đại hiệp?

Lục Kỳ Xương gật đầu không nói gì.

Tô Bạch Phong cảm thấy trong lòng hoang mang như một khối chì nặng đeo trước ngực. Chàng có tiên cảm như sắp có chuyện gì nhưng hiện lâm vào cuộc đấu sinh tử đến nơi, không rảnh để mà suy nghĩ, chàng ráng trấn tĩnh tinh thần, miệng lầm nhảm:

- Tô Bạch Phong hỏi! Bữa nay người vì đại sự của Triệu gia mà tới đây, vậy không thể lơ là được!

Chàng từ từ ngẩng đầu lên thấy bọn Mã đạo trưởng Diệp Văn Gia, Dương Vi, Phương Cang, Hắc Luân, Giản Công Lâm cùng Lục Kỳ Xương đều ngồi nhắm mắt.

Bầu không khí trong trường im lặng như tờ.

Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí. Đột nhiên một ý niệm lướt qua trong đầu chàng, chàng liền cảm thấy trái tim đập mạnh, không nhịn được bật tiếng la hoảng.

Mã đạo trưởng từ từ mở mắt ra. Tô Bạch Phong gắng gượng đè nén tâm tình xúc động cất tiếng:

- Trước khi Triệu gia bảo Tô mỗ phó ước, có dặn Tô mỗ mấy câu!

Sáu người kia cũng mở mắt ra lắng tai nghe.

Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Triệu gia bảo Tô mỗ mà thất bại về tay các vị thì lại ước hẹn đến đại hội kỳ sau. Trường hợp may mà Tô mỗ thắng...

Chàng cố ý dừng lại một chút rồi trầm giọng nói tiếp:

- Mời các vị dời gót ngọc đến gặp Triệu gia!

Lục Kỳ Xương đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Hiện giờ Triệu đại hiệp ở đâu?

Tô Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Nếu Tô mỗ thắng sẽ dẫn đường cho các vị!

Lục Kỳ Xương sa sầm nét mặt nhưng không nói gì.

Tô Bạch Phong cười thâm trong bụng, ngoài miệng nói tiếp:

- Không đó Tô mỗ nói ngay:

Triệu gia! Tiểu nhân may mà thắng được là hay nhất. Bằng không tiểu nhân thất bại đến bị trọng thương hay uổng mạng thì Triệu gia vì tiểu nhân mà làm cho công cuộc còn bỏ dở.

Mọi người lắng tai nghe không ai nói gì.

Nên biết công lực bảy người ngồi đây đều rất thâm hậu nhưng bọn họ đều úy phục Triệu Phụng Hào một cách chân thực, nên chẳng khi nào dám coi thường Tô Bạch Phong. Họ nghe Tô Bạch Phong nói:

Nếu thắng được... họ cũng tin là có thể như vậy. Ai nấy quyết tâm lúc động thủ là phải vận toàn lực, chỉ e lỡ tay một chút là sẽ rất nguy hiểm.

Tô Bạch Phong dần dần bình tĩnh trở lại. Chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Tô mỗ còn nói:

suốt đời tiểu nhân chỉ thấy có một quái sự đến nay vẫn chưa tìm ra đáp án. Liệu đại gia có làm ổn thỏa được chăng?

- Lúc đó Triệu gia ngồi nhắm mắt tĩnh tọa không đáp. Hồi lâu đại gia mới nói:

người không nên tiết lộ trước.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tô mỗ liền nói là công việc của mình có quan hệ đến sự hưng vong và vận mệnh của võ lâm. Nhưng Triệu gia không nói nữa. Tô mỗ liền hỏi:

hiện nay trong võ lâm ai là người bản lĩnh cao cường nhất? Triệu gia ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

công lực người khá lắm nhưng chưa vào hạng nhất đâu. Nếu lão Tà còn sống ở dương gian thì người kém lão một bậc.

Tô Bạch Phong tiếp tục thuật lại cuộc đối thoại giữa chàng và Triệu Phụng Hòa.

Tô mỗ hỏi:

- Những nhân vật nào ngang hàng với tiểu nhân?

Triệu gia ồ lên một tiếng rồi gạt đi:

- Người cứ đi đối thủ với bảy vị là biết!

Tô mỗ lại hỏi:

- Còn nhân vật nào khác nữa không?

Triệu gia ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Chắc là còn có nhưng ta không biết!

Tô mỗ nói:

- Nửa tháng trước tiểu nhân có tiếp chương của một người công lực của người đó còn kém tiểu nhân một chút!

Triệu gia hỏi:

- Sao người lại động thủ với người đó?

Tô mỗ đáp:

- Vì tiểu nhân thấy người đó sát hại môn đồ của phái Võ Đương!

Tô Bạch Phong nói đến đây đột nhiên dừng lại. Người chàng chuyển sang mé tả, bất thành linh phóng chương đánh ra. Chương phong rít lên veo veo xô về phía Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương hai mắt tròn tròn xoe quét ngang song chương từ trước ngực hất ra ngoài. Hai luồng lực đạo đụng vào nhau liền tan ngay.

Tô Bạch Phong mặt lạnh như băng thản nhiên hỏi:

- Lục Kỳ Xương! Tuyệt môn nội công của Tiên Trọng Hợp là môn gì?

Lục Kỳ Xương ngập ngừng:

- Cái đó.. Tô Bạch Phong háng dặng một tiếng đã thấy sáu người đứng lên vây chàng vào giữa.

Lục Kỳ Xương cười lạt nói tiếp:

- Cái đó là Thiên cân trảo!

Tô Bạch Phong sắc mặt không trấn tĩnh, háng dặng một tiếng rồi nói:

- Thiên cổ sự vừa rồi Tô mỗ chưa nói hết!

Hắc Luân cười lạt hỏi:

- Tô đại hiệp vừa rồi đánh ra một chương là có ý gì?

Tô Bạch Phong dường như muốn nói gì rồi chàng nhẩn nại, cười ha hả đáp:

- Tô mỗ chỉ muốn thử coi Lục huynh đây có đủ tư cách để đại diện cho Tiền Trọng Hợp lão gia không!

Lục Kỳ Xương cười lạt nói:

- Lục mỗ nhận lời ủy thác của Bắc Ông Tiền lão gia lúc lâm chung căn dặn đến tương hội với trang hảo hán thứ nhất trong thiên hạ là Triệu Phụng Hào. Nếu Lục mỗ biết trước Triệu Phụng Hào chỉ phái đây tớ đến phó ước thì không đi hay hơn!

Tô Bạch Phong mỉm cười hỏi:

- Lục huynh bảo lúc Bắc Ông qua đời nói vậy, nhưng Tô mỗ biết thế nào được!

Lục Kỳ Xương lộ vẻ tức giận nhưng chỉ trong giây lát hấn bình tĩnh lại, nở nụ cười mát rồi ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Đột nhiên cả người hấn bị luồng lực đạo vô hình đẩy lên cao chừng nửa trượng rồi từ từ hạ xuống, vẫn giữ nguyên tư thế không thay đổi.

Động tác nhỏ mọn này của Lục Kỳ Xương khiến cho sáu người kia lộ vẻ kinh dị.

Ngọc Ưng Phương Cang không nhịn được la lên:

- Hoạt phạt phi thăng! Đây là thủ thức đầu tiên của Bắc Ông!

Lục Kỳ Xương liền kể lại khi hấn được Bắc Ông Tiền lão gia phái đi hội diện, hấn đã hỏi lão làm thế nào để cho người ta chịu tin hấn là đại biểu của Tiền lão?

Hắn liền được lão truyền cho thân pháp Hoạt phật phi thăng.

Tô Bạch Phong nhìn chăm chăm vào Lục Kỳ Xương, mắt chiếu ra những tia hàn quang. Dường như chàng đang ngẫm nghĩ một chuyện gì rất kỳ quái, lại tựa hồ đã phát hiện ra manh mối chuyện gì rất trọng đại, mắt chàng vẫn ngó đăm đăm vào Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương háng dặng một tiếng rồi nói:

- Bây giờ chúng ta đã đến đủ rồi!

Tô Bạch Phong bỗng ngắt lời:

- Tuy Tô mỗ không biết rõ Bắc Ông Tiên Trọng Hợp nhưng cũng hiểu y là một bậc đại hiệp đầu đội trời chân đạp đất. Y xuất thân ở chùa Thiếu Lâm. Ngày trước tuy y bị phương trượng chùa này đuổi ra khỏi môn tường, nhưng sau phương trượng bị người Thất Đát vây hãm ở núi Lương Sơn, Tiên Trọng Hợp đơn thân độc mã xông lên núi phóng ba quyền đã bại bốn tên địch. Thiên cổ sự này truyền khắp võ lâm. Hề nhắc tới Tiên Trọng Hợp là mọi người ca tụng y là đại anh hùng đại hào kiệt. Có đúng thế không?

Đạo trưởng râu quăn hỏi lại:

- Tiên Trọng Hợp là con người nghĩa hiệp, điều đó đã hẳn rồi, Tô huynh nhắc tới chuyện này làm chi?

Tô Bạch Phong không trả lời hỏi lại:

- Sau khi Tiên lão gia cùng với tệt chủ nhân Triệu lão gia chiến đấu ở đây rồi, các vị còn có ai gặp được Tiên lão gia lần nào không?

Sáu người kia đều lắc đầu. Tô Bạch Phong quay lại hỏi Lục Kỳ Xương:

- Nếu vậy thì khi Tiên lão gia tạ thế, các hạ cũng có mặt tại trường hay sao?

Lục Kỳ Xương đáp:

- Có thì làm sao?

Tô Bạch Phong hỏi vặn:

- Các hạ trông thấy Tiên lão gia tắt thở ư?

Lục Kỳ Xương ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:

- Đúng thế thì sao?

Tô Bạch Phong mỉm cười quay lại hỏi sáu người kia:

- Tô mỗ xin hỏi các vị một câu:

phải chăng Bắc Ông Tiên lão gia là người cao vai rộng, cặp lông mày đi chệnh chếch lên, bàn tay trái chỉ còn hai ngón là ngón trở vào ngón cái?

Cả sáu người cùng gật đầu.

Lục Kỳ Xương quát hỏi:

- Vừa rồi người bảo không biết Tiên Trọng Hợp kia mà? Sao bây giờ lại tỏ ra đã gặp y? Họ Tô kia! Người đừng giở trò gì nữa. Triệu Phụng Hào phái người đến đây phó ước hay sai người đến đây để nói nhăng?

Tô Bạch Phong không lý gì đến thái độ bất nhã của Lục Kỳ Xương chàng lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Vừa rồi Tô mỗ không biết Bắc ông nhưng bây giờ thì biết rồi!

Lục Kỳ Xương lại quát hỏi:

- Người nói nhăng thế mà nghe được ư?

Thần Phong Kiếm Mã đạo trưởng nghiêm trang đứng dậy chặn đường Lục Kỳ Xương:

- Xin Tô huynh giải thích rõ chuyện này!

Tô Bạch Phong đáp:

- Các vị vừa nói sau cuộc chiến giữa Triệu lão gia tử và Tiên lão gia, không ai gặp được Tiên lão gia đâu nữa. Bây giờ tiểu đệ nhớ tới một thiên cổ sự muốn nói cho các vị nghe...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tô mỗ theo chủ tử thừa nhỏ. Bình nhật thường được coi Triệu lão gia luyện võ. Có lúc ngắm ngẫm học được một chút võ nghệ. Mười năm trôi qua rất mau lẹ.

Sau khi Triệu lão gia chiến đấu sinh tử cùng các vị một trận trở về...

Chàng liếc mắt nhìn Lục Kỳ Xương nói tiếp:

- Từ đó Triệu lão gia hoàn toàn thay đổi tính tình. Hàng ngày lão gia hai tay chấp đũa sau lưng bước đi bước lại trong vườn ra chiều suy nghĩ điều chi rất chặt vật. Lão gia không đi du lịch. Tâm tình lão gia ngày càng trầm trọng, vẻ mặt ngày càng khó. Một hôm vào buổi tối, Tô mỗ đang ở trong phòng mình lên luyện cách không chưởng lực...

Chàng nói đến đây cả bảy người đều ủa lên một tiếng kinh ngạc.

Ngọc Ứng Phương Cang hỏi:

- Đại hiệp bảo không có thầy dạy dỗ mà luyện đến chưởng lực cách không ư?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ lén lút ngó chủ nhân luyện chiêu thức này rồi theo đó rèn luyện. Ban đầu không ăn thua gì, sau tại hạ hiểu thấu đạo lý về vận khí cùng phóng chưởng liền có thể phóng chưởng làm chấn động cây thiết đảm cách xa ngoài ba trượng!

Ngọc Ứng Phương Cang cùng Thần Phong Kiếm Mã đạo trưởng nghe chàng nói đưa mắt nhìn nhau kinh hãi.

Tô Bạch Phong không để ý đến hai người, liền tiếp tục kể:

- Đêm hôm ấy Triệu lão gia kêu tại hạ vào lộ vẻ vui mừng nói:

- Đi nát đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Hoàng thiên còn thương Triệu phụng Hào mới cho ta tìm được người!

Cả bảy người nghe nói đều ngấm ngấm kinh hãi. Mã đạo trưởng bụng bảo dạ:

- Y không có thầy mà ngấm ngấm luyện được đến trình độ phóng chưởng cách không thì thực là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có. Triệu Phụng Hào được thượng đế hậu đãi đặc biệt, nên bước đường cùng lại phát giác ra nhân vật kỳ tài này!

Tô Bạch Phong lại nói tiếp:

- Đến đầu năm thứ tám, Tô mỡ lại phát hiện ra được một chuyện!

Chàng đưa mắt nhìn Lục Kỳ Xương rồi nói tiếp:

- Một hôm Tô mỡ đang bò trên một trái núi cao ngất ở sau nhà nhìn trăng tỏ mà luyện cách thổ nạp chân khí thượng thặng. Tại hạ dần dần đi vào chỗ quen mình thì đột nhiên nghe tiếng gầm rất thê thảm ở phía sau!

- Nếu trời có mắt thì họ Dương kia! Người làm thế chẳng được chết yên lành đâu!

- Tô mỡ giật mình kinh hãi. Ngọn núi này rất hiểm trở, nếu không nhờ kinh công thượng thặng thì khó lòng trèo lên được. Tô mỡ nghe rõ âm thanh chỉ cách đó chừng mấy trượng, không nhận được liền vọt về phía phát ra âm thanh.

Tô Bạch Phong nói đến đây thêm vào câu chuyện lúc trước chẳng có đầu đuôi khiến mọi người không sao hiểu được ý chàng, nhưng cũng biết chàng đã khám phá ra một chuyện bí hiểm trọng đại.

Lại nghe Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Giữa lúc Tô mỗ đang tung mình nhảy đi thì thấy một bóng người rú lên một tiếng vì bị một người khác phóng chưởng đánh rớt xuống vực. Người kia ngửa mặt lên trời nổi lên tràng cười ha hả rồi cất bước chạy nhanh như tên bắn.

- Tô mỗ lao đến bờ vực, còn nghe người bị rớt xuống gầm lên:

- Đại gia mà không chết thì còn có phen chạm trán!

- Thanh âm rất cấp bách mà Tô mỗ thở đến năm lần mà người kia chưa rớt xuống đến đáy vực đủ hiểu y đang thi triển môn khinh công cổ quái rất cao thâm để cho tốc độ rớt xuống giảm bớt. Nhưng đến hơi thở thứ sáu thì dưới vực sâu nổi lên tiếng hú thê thảm.

Tô Bạch Phong nói đến đây dừng lại hít một hơi dài rồi kể tiếp:

- Khinh công trong thiên hạ chỉ cao thấp ở chỗ chạy nhanh hay chạy chậm mà thôi, nhưng người này rớt xuống có thể làm cho tốc độ giảm thì không phải là thứ khinh công thông thường mà phải y vào khí công kinh hải thể tục mới làm được như thế. Lúc đó Tô mỗ đứng ngăn người ra trên sườn núi. Phía dưới toàn đá mọc lởm chởm, ai đã rớt xuống là sẽ chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Tô Bạch Phong dừng lại một giây rồi tiếp:

- Đến đêm thứ ba Tô mỗ đang ngắm cảnh mưa tuyết ở trước sân nhà thì đột nhiên trên mặt tuyết có một đại hán mình mẩy đầy thương tích đang bò tới. Tay mặt đại hán đã gãy rời, máu lẫn với bùn đen như nhớt. Đại hán nhích đi từng chút một đến trước chân Tô mỗ, Tô mỗ giật mình kinh hải vội hỏi:

- Huynh đài có cần tiêu đệ giúp đỡ điều chi không?

- Đại hán há miệng lắp bắp nói không nên lời. Tô mỗ thấy hơi thở đại hán đã yếu ớt, xem chừng khó sống được nữa. Y không nói nên lời, liền thò tay trái ra vạch xuống thêm đá những chữ:

Thuốc chữa nội thương, giải độc!

Mấy chữ này khắc sâu vào thềm đá mấy phân. Bụi đá bay lên tới tấp.

Chỉ lực của đại hán khiến cho Tô mỗ kinh hải đến ngăn người.

Tô Bạch Phong nói đến đây dừng lại một chút rồi nhấn mạnh từng chữ.

- Đến lúc bảy giờ Tô mỗ mới nhìn rõ đại hán chỉ còn lại ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Bảy người kia kinh hãi thở phào một cái.

Tô Bạch Phong lại kể tiếp:

- Tô mỗ vừa toan đi kiểm thuốc trị thương vừa tự hỏi:

tại sao y lại biết chúng ta đây là người võ lâm và có thuốc trị thương?

- Đại hán kia thông minh tuyệt đỉnh. Y liếc mắt nhìn Tô mỗ rồi giơ tay trở lên nóc nhà. Tô mỗ ngẩng đầu ngó lên thấy trong góc nhà có treo tấm thiết bát quái dùng vào việc luyện Bách Bộ Thần Quyền.

- Tô mỗ vội lấy thuốc giải cho đại hán uống. Thứ thuốc này là linh dược Đại Hoàn Tán của Triệu lão gia cất dấu. Trong thiên hạ không còn thứ thuốc nào hay hơn nó. Đại hán uống thuốc trong khoảng thời gian chừng cạn tuần trà thì thể lực đã khôi phục lại đến phân nửa.

- Tô mỗ cho đại hán biết là không có thuốc giải độc và hỏi là chất độc gì thì đại hán tựa như người câm không nói ra lời. Đột nhiên y ngẩng đầu trông thấy ngoài cửa có treo một đôi câu đối:

Cư lộng thất nhi quan thiên hạ Tọa mao ốc dĩ độ càn khôn.

- Ở bên có thụ danh:

Thang Âm Triệu Cuồng Nhân.

- Đại hán coi đối liền rồi đột nhiên biến sắc thở dài.

- Tô mỗ còn đang ngờ ngạc thì thấy y thò ngón tay vạch xuống thêm đá:

- Cái ơn một giọt nước phải báo đáp cả một giếng suối. Điều ước mười năm từ đây xóa bỏ.

- Tô mỗ thấy đại hán thân công chỉ lực ghê gớm. Trong lòng vụt nảy một ý nghĩ liền hỏi:

- Phải chăng các hạ ở trên đỉnh núi bị người phóng chưởng hất xuống vực thẳm?

- Đại hán hơi lộ vẻ kinh nghi ngó Tô mỗ gật đầu, rồi trở gót bỏ đi.

Tô Bạch Phong nói đến đây quay lại trợn mắt nhìn Lục Kỳ Xương nói:

- Đại hán kia đã nói điều ước mười năm xóa bỏ rồi. Khi Tô mỗ bái biệt chủ nhân, Triệu lão gia tử còn dặn:

Bạch Phong! Người đã đi chuyến này chỉ còn có sáu tay địch thủ!

- Bữa nay có bảy vị ngồi đây thì một vị là bạn thân của Tiền lão gia. Vừa rồi Hắc đại gia có hỏi Tô mỗ tại sao lại đánh Lục lão một chưởng. Bây giờ Tô mỗ giải thích như vậy đã rõ ràng chưa?

Mọi người đều quay lại ngó Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương bỗng ngửa mặt lên trời cười. Tiếng cười của hắn cực kỳ vang động làm rung chuyển cả cành lá.

Trong lúc nhất thời quần hùng không hiểu hắn cười gì đều ngẩn người ra.

Lục Kỳ Xương dừng tiếng cười trở vào Tô Bạch Phong lớn tiếng:

- Tô huynh đây đối với Lục mỗ là một nhân vật nhân tài kể chuyện cô tích giỏi nhất! Ha ha! ha ha! câu chuyện bịa ra đã khéo, bố cục lại càng khéo hơn. Thật là kín đáo không một kẽ hở.

Hắn nói đến đây quay đầu lại nhìn sáu người kia tiếp:

- Thưa các vị! Lục mỗ cũng có thiên cố sự muốn kể cho các vị nghe!

Hắn không đợi quần hào phúc đáp đã bắt đầu:

- Năm ấy Bắc Ông Tiền huynh chia tay cùng sáu vị rồi trở về nhà cũ ở Lữ lương sơn. Lục mỗ cùng Tiền huynh đã có mối giao kết từ hai chục năm trước. Lục mỗ lên bái phỏng Tiền huynh gặp nhau ở chân núi.

- Tiền huynh toan lên núi thì gặp Lục mỗ. Bọn Lục mỗ thương nghị cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy khắp núi to sông lớn trong thiên hạ rồi sẽ trở về.